

Menipä taas pitkäksi kahden kirjoitukseni väliaika. On ollut muuta kirjoitettavaa (kirja!) myös euron tulevaisuuteen liittyvistä asioista. Yritän palata tälle palstalle nykyistä useammin.

Keskustelua käydään Kreikan vakuuksista Suomen antamalle hätäapulainalle, jonka Kreikka käyttää ennen muuta ranskalaisten ja saksalaisten pankkien saatavien maksuun. Vakuudet ovat Suomen sisäpolitiikkaa, ja niissä merkeissä sikspäk-hallitus näyttelee kovista pehmetäkseen syyskuun alussa hyväksyttämään eduskunnalla hallituspuolueiden kansanedustajien äänin taloudelliselta merkitykseltään paljon isomman asian: Euroopan (lue: EU:n EMU-maiden) pysyvän vakausmekanismin. Keskustelulla Kreikka-avun vakuuksista yritetään kiinnittää huomio pois siitä ilmeisestä lopputulemasta, että tämän uuden järjestelyn eli Luxemburgiin perustettavan ja demokraattisen valvonnan ulottumattomiin jäävän osakeyhtiön kautta annettavalle avulle Suomi ei vaadi vakuuksia.

Kreikankin vakuuksien osalta kyseessä on aivan uskomaton sählinki, joka ei pääty hyvin. Kreikkalainen draama on politiikkaa.

Paljon ymmärrän, mutta sellaista vakuutta en ymmärrä, jossa Suomi lainaa rahaa Kreikalle, joka omasta puolestaan tekee osasta (40 % ?) sitä rahaa talletuksen Suomen nimiin niin että talletettu summa ei ole Suomen eikä Kreikan käytössä. Tällainen järjestely lisää Kreikan lainanottotarvetta, ja pidän ihmeenä sitä, jos muut EMU-maat suostuvat tällä tavalla lisäämään omaa lainaosuuttaan Suomelle ja vain Suomelle annettavan vakuuden verran.

Ihmettelen, miten 40 prosentin (?) pankkitalletus tai arvopaperisalkku voi kattaa 100-prosenttisesti Suomen antaman lainan vakuustarpeen eli miten 40 %:sta tulee itsestään 100 %.

Laina-ajalla (20-30 vuotta tai jotain) voidaan ilmeisesti valaista tämän talousihmeen olemusta. Epäselvästä tiedottamisesta olen päätenyt käsitykseen, että mainitun 40 prosentin osuuden tuotto lisätään vakuude pääomaan, joka vuosikymmenten aikana kasvaa lainan nimellisarvoon.

Mutta miten siinä yhteydessä lasketaan Suomen Kreikalle antaman lainan korko? Muistan vänrikki Nappulan kerran Bryssälästä palatessaan mainostaneen lainanannon edullisuutta Suomelle: lainataan itselle halvalla ja kierrätetään raha Kreikalle kalliilla. Fantastistako?

Jos silmäkääntötempu (myös sanan siinä merkityksessä, että suomalaisten silmät käännetään pois hyvin ongelmallisesta Luxemburgiin perustettavasta osakeyhtiöstä eli pysyvästä lainanantovelvoitteesta) tehdään todella 20-30 vuoden maksuajalla, kyseessä on lahja eikä laina. Silloin alkuperäisen lainan nimellisarvo on maksajalle piinats.

Lainan nopeamman takaisinmaksun kannalta ongelma on EU:n politiikka, johon kuuluu lisää menokuria ja nopeampaa rakennemuutosta (lue: ay-liikkeen alasajoa ja julkisten turvaverkkojen purkamista). Siitä puuttuu kasvun käynnistin, joka oman rahan oloissa olisi devalvaatio.

EMU:ssa kasvun käynnistämiseen käytettävän oman valuutan ulkoisen arvon alentamisen eli devalvaation korvaa kasvun jarru: sisäinen devalvaatio.

Sisäinen devalvaatio on työttömyyttä, palkanalennuksia, eläke-etujen leikkauksia sekä julkisten palvelujen ja sosiaaliturvan alasajoa. EMU:un pyrkivien Latvian ja Liettuan tapauksissa se on maastamuuttoa, ja kymmenesosa kansasta on näistä maista jo lähtenyt pakoon sisäistä devalvaatiota. Tämä kaikki on EU:n strategiaa Kreikan ja muiden ylivelkamaiden selvittää itsensä irti velkaloukusta.

Markkinavoimat, joita varten on purettu valtioiden vallankäyttöön kuuluneet valvonta ja säätely ja joille on luovutettu valta korkoihin ja valuuttakursseihin, ovat kriisisyyllisiä ensin yksityisen sektorin ja sitten julkisen sektorin ylivelkaannuttamiseen. Nyt nämä varkaat huutavat, että ottakaa varas kiinni. Niiden näkymättömät ja nopeat jalat, joilla ne pötkivät vastuutaan pakoon, ovat korot. Ne piiskaavat koroilla valtioita toimimaan rahan ehdoilla ja siis epädemokraattisesti.

Ihmiskunnan on käytävä taistoon markkinoiden diktatuuria vastaan.

Minun vaihtoehtoni markkinavoimien kurinpalautukselle on nopea velkasaneeraus eli Kreikan ja mahdollisesti muidenkin maiden velkojen velkojen osittainen anteeksianto. Parempi on kertarysäys kuin markkinavoimien edessä ainainen poliittinen tutina ja rakenteiden ratina. Ne pelaavat ajanvoittopeliä tarkoituksenaan siirtää mahdollisimman suuri osa ylivelkamaiden luotoista maksukykyisempien maiden vastuulle ennen edessä väistämättömästi olevaa velkasaneerausta. Nyt se vielä tapahtuisi osin holtittomasti lainaa antaneiden pankkien (ja niitä muistuttavien sijoittajien) kustannuksella, kun taas ”ajan voittaminen” merkitsee niille vähemmän ja meille enemmän maksettavaa. Pelastakoot maat (ennen muuta Ranska ja Saksa) itse pankkinsa, jotka koetaan tärkeiksi pelastaa, ja pelastamattomia odottakoon suomalaisten säästöpankkien kohtalo.

Pelkästä joidenkin velkojen anteeksiannosta ei maailma heti parane vaan saattaa – vähäksi aikaa – huonotakin. Me kansalaiset emme voi kuitenkaan ikuisesti tyytyä päältä katselijan rooliin markkinavoimien potkiessa maahan kaatamiaan ja maassa makaavia ylivelkamaita ja uhkaillessa sekä pelotellessa meitä muita lamalla ja muilla helvetin tulilla.

Velkasaneerauksen suurin este lienee pelko varsinaisten kriisisyylisten eli holtittomaan rahanlainaukseen syyllistyneiden yksityisten pankkien toimeentulon vaikeutumisesta. EU on ollut niiden sosiaaliturva. Samaan aikaan, kun sisäisen devalvaation keinoin huononnetaan eurokansalaisten sosiaaliturvaa, valtioiden pankeilta lainaamalla velkarahalla parannetaan pankkien takaus- ja vakuusturvaa. Sitä olisivat myös. eurobondit eli yksittäisten lainatarvemaisten liikkeelle laskemat ja EU- tai EMU-maiden yhdessä takaamat joukkovelkakirjat.

Kriisejä käyttää joku aina hyväksi. Saksa ja Ranska haluavat EU:n liittovaltioimisella lisätä omaa valtaansa. Lisää niiden liittovaltiota olisi jäsenmaiden lainsäädäntöön kirjattava vajekatto, automaattiset vajesanktiot ja epädemokraattinen ”taloushallitus”. Lisää sellaista liittovaltiota olisi vähemmän demokratiaa.

EU:hun, kokoomuksen nappulaliigaan ja muihin suomalaisiin kotibryssiin emme voi näissä asioissa luottaa.